

Arrest

nr. 339 645 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de burgemeester van de stad ANTWERPEN.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 19 juni 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 25 augustus 2024 toe op het grondgebied van de Schengenzone via Madrid (Spanje).

1.2. Verzoeker diende op 24 januari 2025 in België bij de stad Antwerpen een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*), in functie van zijn Belgische grootmoeder.

1.3. De gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen trof op 19 juni 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, § 3 of 52, §4 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24/01/2025 werd ingediend door:

Naam: A.(...) P.(...)

Voornaam: J.(...) A.(...)

Nationaliteit: Venezuela

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te / ~~verklaart te verblijven te~~ : (...)

om de volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk bewijs ten laste in het verleden, attest onvermogen uit land van herkomst, Attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht (artikel 62 van de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“9.

De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat verzoeker het bewijs zou dienen te leveren dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

De bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet zijn nochtans duidelijk in die zin dat de bloedverwant in neergaande lijn beneden de 21 jaar niet “ten laste” hoeft te zijn en dus ook niet moet aantonen “ten laste” te zijn van de burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft het immers duidelijk over “de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn.” Uit het woord “of” blijkt duidelijk dat het niet om cumulatieve voorwaarden gaat, maar om een limitatieve opsomming: het gaat enerzijds om bloedverwanten in neerdalende lijn beneden de leeftijd van 21 jaar en anderzijds om bloedverwanten in neerdalende lijn die ten laste zijn van de referentiepersoon.

Hieruit volgt dat voor de bloedverwanten in neergaande lijn de voorwaarde van het “ten laste” zijn niet geldt indien zij minder dan 21 jaar oud zijn.

Verzoeker is het Belgisch grondgebied binnengekomen op 17-jarige leeftijd, heeft verzocht om indiening van de aanvraag op minderjarige leeftijd, is thans 18 jaar en heeft nog niet de leeftijd van 21 jaar bereikt.

Aldus kan verwerende partij niet het bewijs vragen van het ten laste zijn in het verleden, het attest van onvermogen in het land van herkomst e.d.m.

Het vragen van dit bewijs is strijdig met art. 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. (zie p. 16 van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 12 maart 2024 met nr. 303 131).

10.

Anderzijds bestaat voor het vragen van attesten van niet-ten-laste zijn van het OCMW geen wettelijke grondslag zodat de weigeringsbeslissing zich ook niet kan enten op het vermeend ontbreken van deze attesten.

Verzoeker heeft alle stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag tijdig ingediend, waarbij dient te worden opgemerkt dat de indiening van de aanvraag werd beoogd én betracht tijdens de periode van diens minderjarigheid, en uitsluitend ingevolge stilzitten dan wel de gebrekkige capaciteit van de Dienst Vreemdelingen de aanvraag pas werd geregistreerd op 24.01.25, vier maand nadat de aanvraag per email werd ingediend door verzoeker (op 11 september 2024).

De lange wachttijden voor indiening van de aanvragen op het niveau van de Dienst Vreemdelingen van de Stad Antwerpen vormen voor verzoeker onmiskenbaar een situatie van overmacht en kunnen hem uiteraard niet worden aangerekend.

Gelet op het verschil in wettelijke voorwaarden terzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voor de aanvraag gezinshereniging met een Belgische (groot)ouder, ware het aangewezen dat uw Raad zich reeds uitspreekt m.b.t. de vraag

- *of de aanvraag van verzoeker kan worden beschouwd als een aanvraag door een minderjarige dan wel als een meerderjarige, gelet op het uitdrukkelijk verzoek bij het maken van de afspraak;*
- *of de wachtermijn tussen het verzoek tot afspraak en de eigenlijke indiening van de aanvraag als een vorm van "overmacht" kan worden beschouwd in hoofde van verzoeker en welke gevolgtrekkingen hier dan desgevallend dienen uit te worden afgeleid;*

Bij gebeurlijke nietigverklaring van de weigeringsbeslissing zal verzoeker immers zijn dossier dienen te actualiseren, met (al dan niet) het bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een e-mail d.d. 24 januari 2025, waarbij een aanvraag formulier nieuwkomers wordt gevoegd dat verzoeker indiende op 11 september 2024, een bewijs van verzending van aanvullende documenten op 24 april 2025, een nota met betrekking tot minderjarigheid op het ogenblik van de aanvraag, een kopie van zijn paspoort en een verklaring geen financiële hulp van het OCMW op naam van de referentiepersoon (Verzoekschrift, bijlagen 2-6).

3.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een ander zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683)

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.4. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en vermeldt in dit kader artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt evenwel op dat artikel 62, §1 betrekking heeft op het hoorrecht en artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet op de formele motiveringsplicht. In zoverre verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, verplicht deze de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de, eveneens door verzoeker geschonden geachte, materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.6. Zowel bij het beoordelen van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

3.8. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 11 september 2024 via elektronische weg een gezinsherenigingsaanvraag in bij de diensten van de stad Antwerpen in functie van zijn Belgische grootmoeder.

Het Loket Migratie van de stad Antwerpen verzond naar aanleiding van deze initiële elektronische aanvraag op 20 november 2024 een uitnodiging voor een afspraak. Verzoeker werd daarbij uitgenodigd om zich op 24 januari 2025 aan te bieden bij het Loket Migratie van de stad Antwerpen en werd verzocht om volgende documenten mee te brengen:

- *“Deze uitnodiging (via uw smartphone kan u deze QR-code ook scannen aan de zuil).*
- *Nationaal paspoort en/of Belgische verblijfstitel.*
- *Geboorteakte, indien nodig met legalisatie/apostille en vertaling*
- *Attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon*
- *Bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familieleden*
- *Bewijzen van voldoende huisvesting (geregistreerd huurcontract of eigendomsakte)*
- *Andere: geboorteakte moeder/ vader*
- *Bewijs ten laste in het verleden*
- *Attest onvermogen uit land van herkomst*
- *Bewijs ten laste in het verleden*
- *Betalingsbewijs federale bijdrage*
- *2 recente pasfoto's. Check de vereisten op www.antwerpen.be/pasfoto*
- *Uw bankkaart, de prijzen vindt u op www.antwerpen.be.”*

Bij deze uitnodiging werd bovendien expliciet uiteengezet op welke manier verzoeker het ‘niet ten laste OCMW-attest’ kan opvragen.

Verzoeker bood zich op 24 januari 2025 aan bij de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen en er werd een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) opgemaakt. Op dit formulier wordt eerst en vooral bevestigd dat verzoeker geboorteaktes overmaakte en een betalingsbewijs van de federale bijdrage. Vervolgens wordt vastgesteld dat bepaalde stukken, die op 20 november 2024 werden opgevraagd, ontbreken. Daarom werd aan verzoeker gevraagd om *“binnen de drie maanden, ten laatste op 24/04/2025 de volgende documenten over te leggen: - Bewijzen van voldoende huisvesting (geregistreerd huurcontract of eigendomsakte) – Bewijs ten laste in het verleden – Bewijs ten laste in het verleden (sic) – Attest onvermogen uit land van herkomst – Bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familieleden – Attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon”*.

Verzoeker maakte vervolgens op 24 april 2025 een document over in verband met het pensioen van de referentiepersoon, een huurcontract op naam van de referentiepersoon, een nota over zijn minderjarigheid, een attest van de mutualiteit voor gezinshereniging en een document houdende de toestemming van zijn Venezolaanse ouders.

3.9. In de bestreden beslissing van 19 juni 2025 stelt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen vast dat verzoeker *“(…) de gevraagde documenten niet (heeft) voorgelegd, namelijk bewijs ten laste in het verleden, attest onvermogen uit land van herkomst, Attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon.”*

3.10. Verzoeker betwist in het eerste onderdeel van zijn middel geenszins dat hij geen bewijzen overmaakte van het ‘ten laste’ zijn in zijn land van herkomst. Hij betoogt evenwel dat de verwerende partij ten onrechte van hem verlangt dat hij het bewijs levert van dit ‘ten laste’ zijn. Verzoeker verwijst in dit verband naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en stelt dat bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar niet ten laste hoeven te zijn om verblijfsrecht te bekomen, en dat hij dus, gelet op zijn leeftijd, vrijgesteld was van de verplichting om aan te tonen dat hij in het verleden ten laste was van zijn Belgische grootmoeder.

3.11. Naar aanleiding van de kritiek van verzoeker merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische grootmoeder waarvan niet wordt aangetoond dat zij gebruik zou hebben gemaakt van haar recht op vrij verkeer en verblijf. Verzoekers aanvraag ressorteert dus onder het toepassingsgebied van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 40bis van

de vreemdelingenwet heeft betrekking op familieleden van andere Unieburgers of van Belgen die wél gebruik maakten van hun recht op vrij verkeer en verblijf en is dus niet van toepassing op zijn persoonlijke situatie.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(...)

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. (...)”

Uit een eenvoudige lezing van deze wetsbepaling blijkt dat verzoeker niet gevolgd kan worden waar hij stelt dat hij vrijgesteld is van het bewijs van het ‘ten laste’ zijn van zijn grootmoeder omdat hij de leeftijd van 21 jaar nog niet zou hebben bereikt. Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet stipuleert immers uitdrukkelijk een leeftijdsgrens van 18 jaar voor bloedverwanten in neergaande lijn van een Belg, zoals *in casu*.

3.12. Daarnaast oppert verzoeker in zijn verzoekschrift dat de aanvraag initieel werd ingediend tijdens zijn minderjarigheid. Hij stelt dat hij per e-mail zijn aanvraag indiende op 11 september 2024, maar dat deze aanvraag pas werd geregistreerd op 24 januari 2025 ingevolge het stilzitten, of de gebrekkige capaciteit van het vreemdelingenloket van de stad Antwerpen. De lange wachttijden voor de indiening van een aanvraag bij het vreemdelingenloket van de stad Antwerpen vormen volgens verzoeker dan ook een situatie van overmacht die hem niet kan worden aangerekend. Er dient volgens hem rekening te worden gehouden met de datum van zijn initiële elektronische aanmelding op 11 september 2024.

3.13. De Raad wijst erop dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat zijn eerste contact met de stad Antwerpen dateert van een tijdstip waarop hij nog minderjarig was. Verzoeker kwam namelijk toe op het Schengengrondgebied op 25 augustus 2024 en meldde zich voor het eerst aan bij de diensten van de stad Antwerpen op 11 september 2024, terwijl hij slechts op 24 oktober 2024 de leeftijd van 18 jaar bereikte.

Verzoeker kan dus gedeeltelijk worden bijgetreden waar hij meent dat hij voor de periode van ongeveer anderhalve maand tussen zijn eerste aanmelding op 11 september 2024 en 24 oktober 2024, de datum waarop hij de leeftijd van 18 jaar bereikte, geen bewijs diende te leveren van het ‘ten laste’ zijn. Bijgevolg is het zeker betwistbaar of het in zijn geval zinvol was om zonder verdere verduidelijking op 20 november 2024 een *“(a)ttest onvermogen uit land van herkomst”* en een *“(b)ewijs ten laste in het verleden”* op te vragen. Verzoeker ontbeert echter belang bij deze kritiek omdat hij verzuimt aan te tonen dat hij vrijgesteld zou zijn van enig bewijs van het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon vanaf zijn 18-jarige leeftijd, dus gedurende de periode vanaf 24 oktober 2024 tot op het tijdstip van het nemen van de bestreden beslissing op 19 juni 2025, of minstens op 24 januari 2025, het tijdstip waarop zijn aanvraag (bijlage 19ter) ‘officieel’ werd ingediend. Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker aantoont dat hij zijn aanvraag stoffeert met gegevens die aantonen dat hij ‘ten laste’ is van de referentiepersoon op het moment van zijn aanvraag. Hij laat daarenboven ook na aan te tonen dat hij effectief vrijgesteld zou zijn van de verplichting om de overige gevraagde documenten, met name *“Attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon”*, over te maken. Er werd immers vóór het nemen van de bestreden beslissing geen enkel OCMW-atteest voorgelegd.

3.14. Met betrekking tot de afwezigheid van de OCMW-attesten betoogt verzoeker dat er geen wettelijke grondslag bestaat voor het opvragen van dergelijke attesten van ‘niet-steunverlening’ van het OCMW. De Raad stelt nochtans vast dat artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over *“stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”*, waarbij tevens wordt bepaald dat hierbij *“geen rekening (wordt) gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon (...)*”. Bijgevolg is het in het kader van een gezinsherenigingsaanvraag geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij duidelijkheid wil verwerven over de solvabiliteit van de referentiepersoon en de aard van diens inkomsten. Er moet immers nagegaan kunnen worden of de referentiepersoon in België, *in casu* verzoekers grootmoeder, solvabel is en bij machte is om verzoeker vanaf zijn ondertussen bereikte meerderjarigheid ten laste te kunnen nemen, zodat de betrokkenen geen disproportionele belasting zouden vormen voor het Belgische sociale bijstandstelsel. Hoewel dit niet uitdrukkelijk in de tekst van artikel 40ter van de vreemdelingenwet is opgenomen, toont verzoeker niet aan dat het onwettig zou zijn om attesten op te vragen van niet-steunverlening door het OCMW, zowel in hoofde van de referentiepersoon als van de aanvrager. Er werd geen enkel concreet bewijs aangeleverd dat

verzoeker effectief ten laste was van zijn grootmoeder en geen enkel attest van het OCMW, waardoor verzoeker niet aantoonde dat de beslissing, waarin louter werd vastgesteld dat “de gevraagde documenten niet (werden) voorgelegd”, onzorgvuldig of onredelijk zou zijn.

3.15. In zoverre verzoeker zich op dit punt baseert op de “*verklaring geen financiële hulp*” op naam van de referentiepersoon van het Sociaal Centrum Dam van 7 (of 15 ?, beide data worden namelijk vermeld) juli 2025, die hij thans als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 6), merkt de Raad op dat dit stuk dateert van na het nemen van de bestreden beslissing op 19 juni 2025. Verzoeker toont niet aan dat hij deze verklaring reeds eerder ter beoordeling overmaakte aan de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen, waardoor deze hiermee onmogelijk rekening kon houden. De Raad kan hier als annulatierechter evenmin acht op slaan aangezien hij zich bij de beoordeling van de wettigheid van een administratieve beslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat de beslissing werd genomen en daarbij enkel rekening mag houden met de feiten die de administratieve overheid kende of moest kennen (RvS 9 februari 2012, nr. 217.860).

3.16. De Raad concludeert dat de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen terecht vaststelde dat verzoeker “*niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt*”, waardoor in toepassing van artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit overgegaan kon worden tot het nemen van een weigeringsbeslissing.

3.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, dat te dezen zelfs niet van toepassing is. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen, noch dat de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN